

Došlo k teroristickému útoku v Bruselu proto, že Belgie přijala málo muslimů?

Autor: M. K. Lane

Náboženství míru znovu udeřilo. I když to možná bude zavánět neskromností, bez většího rizika neúspěchu si troufnu odhadnout další události. Všechny útoky a následné reakce se ostatně odvíjejí podle stejného mustru:

Krok 1: Dojde k útoku. Světoví vůdci jsou „zděšeni –“jak k něčemu takovému vůbec mohlo dojít? Koho mohlo napadnout, že masový import stoupců náboženství založeného válečnickým náčelníkem a pedofilem se může obrátit proti nám? Jsme přece tak tolerantní! K nim! A ne že by se takové věci děly nějak pravidelněji...

Krok 2: Média nás ujistí, že podobné útoky nemají s islámem nic společného a odsoudí teroristy, i když zdaleka ne tak bojovně, jako odsuzují nás a kohokoliv dalšího, kdo si dovolí poukázat na možné spojení islámského terorismu s islámem. Sebevražedné atentáty sice *skutečně* jsou špatné, ale imigrační politika v souladu se zdravým rozumem by vedla k novému holokaustu! Dále nás poučí, že teroristé útočí na naše „hodnoty“ (ne na nás), největšími oběťmi islamistického terorismu jsou beztak muslimové samotní (protože se na ně někdo může na ulici škaredě podívat) a že musíme přijmout **ještě víc uprchlíků**, kteří jsou vlastně jen tak náhodou muslimové. Kdybychom se totiž rozhodli zavést imigrační politiku diktovanou zdravým rozumem, muslimové se budou cítit odcizení a teroristé zvítězí.

Krok 3: Média nám do omrzení budou předhazovat modelové muslimské občany, **pěkně oblečené a asimilované**, kteří útoky jednoznačně odsoudí. Jako **pozitivní příklady** vykreslí též *dhimmi*, kteří se předhánějí v politicky korektních, ale v konečném účtování bezcenných, gestech k našim muslimským „spoluobčanům.“ Tito lidé se nesou na vlně protievropského *zeitgeistu* – a ještě se jim to dostane pomyslného poplácání po ramenou.

Krok 4: I když pozice **krajní pravice** na čas posílí, postupně se věci vrátí do zaběhnutých kolejí a roztřesení lidé obrátí svou pozornost zpět k opravdu důležitým věcem: která celebrita se přiznala k homosexualitě/změnila pohlaví, fotbalu a osmi hodinám denně v korporátní kóji. Hrstka prozíravějších si ale uvědomí, že se Evropa ocitla v existenciálním civilizačním boji – a nedá se říct, že by zrovna vyhrávala.

Můj popis sedí v hrubých obrysech na každý útok od 11. září. A zatímco nekritický divák více či méně ochotně hltá překroucené mediální dezinterpretace, my na alternativní pravici víme

své a skrze jejich lži snadno prohlédneme. Každý si nakonec sám může přečíst Korán a přesvědčit se, co se tam skutečně píše o vedení války proti nevěřícím. Také pochopitelně víme, že nevpouštění muslimů přes naše hranice se nerovná zázračnému „vítězství“ Islámského státu. Tento argument – „když se obrátíme proti našim muslimským bratřím, teroristé zvítězí!“ – je dost možná tou nejotravnější a nejhloupější „myšlenkou“, k níž se levice zas a znova uchyluje. Kdyby na něm něco skutečně bylo, pak Francie – která se stala terčem četných útoků a kde se množí no-go zóny, kam se neodvážejí často ani policisté – v boji proti IS vítězí, zatímco Slovensko (které odmítlo přijmout jakékoliv muslimské migranty a kde nedošlo k žádným islamistickým teroristickým útokům) už vlastně prohrálo.

Přesto však musíme přiznat levici jistou ideologickou zásadovost, když tvrdí, že omezením nebo dokonce zákazem barevné imigrace do našich zemí bychom prohráli. Jestliže si totiž skutečně všichni neopeření dvouožci jsou rovni a každý se může stát, řekněme, Švédem, je i ten poslední ze sedmi miliard obyvatel planety potenciálním Švédem. Ženy, děti a (hlavně) muži, kteří se valí přes naše hranice, by stejně dobře mohli být naši bratři, bratřanci, sousedé nebo přátelé. V tomto kontextu slouží hranice jen k tomu, aby se proces obohacování nestal příliš chaotickým. Existují proto, abychom se stali menšinami ve vlastních zemích spořádaně a (relativně) civilizovaně. Nechcete přece příslovečnou žábu uvařit příliš rychle. Jistě, multikulturalismus povede k jinak vyhnutelným teroristickým útokům, napadením, znásilněním a vraždám – je to ale jen malá cena za pomoc našim spolu-lidským bytostem a nezbytná oběť na oltář Rovnosti!

Bohužel – jak ukázal profesor Kevin MacDonald – se zřejmě jedná o nedílnou součást naší přirozenosti. Evropané, a především naši intelektuálové, zpravidla vnímají morálku univerzalistickou optikou a lidstvo coby abstraktní a proměnlivou veličinu. „Naši“ skupinu pro ně nevynechává DNA, náboženství, kultura, jazyk nebo cokoli pevně určeného, ale spíše řada abstraktních hodnot vycházejících z individualismu a rovnosti. Proto k uším našich soukmenovců tak obtížně pronikají slova o původu a povaze rasové a kulturní nerovnosti nebo o nutnosti upřednostnit vlastní přežití před blahem imigrantům z Třetího světa, s nimiž nemáme mnoho společného geneticky ani jinak.

Přesto si lze jen těžko představit, že v bezprostřední budoucnosti při konfrontaci s mocným protivníkem s vlastní kulturou a civilizací naši lidé (kromě aktivních zrádců pracujících ve prospěch sil nepokrytě nepřátelských) nebudou hledat způsob, jak je zastavit. Jak skutečný život strhne klapky z očí stále více lidem, stane se pro systém stále obtížnější schovávat se za abstraktní hodnoty (osobní svoboda, volný trh, tolerance, a tak dále, a tak dále...), které libertariáni, kontradžihádisté a další označují za pilíře naší civilizace. Ve skutečnosti ale bez Evropanů žádná Evropa není. A čím víc Neevropanů bude do evropských zemí přicházet, tím zjevnější to bude.

Po každém dalším islamistickém teroristickém útoku se mnozí nevyhnutelně obrátí k kontradžihádistickému hnutí. Mějme se však před tímto zdánlivým spojencem na pozoru. Jak naznačuje už samotné jméno, jde o hnutí s negativně vymezenou identitou. Místo aby se soustředilo na to, kým jako Evropané jsme, věnují kontradžihádisté (jako Robert Spencer či Tommy Robinson a další) pozornost takřka výhradně tomu, kým *nejsme* – tedy radikálními

islamisty. A když se náhodou jakoby mimochodem zmíní o naší identitě, užívají v podstatě totožného jazyka jako elity, které nás do této situace dostaly: Západ pro ně není o moc víc kombinace hodnot a zásad. Taková argumentace vede po stejné nakloněné ploše, po níž dnes stále rychleji kloužeme, protože ani v nejmenším nepomáhá zastavit přicházející zástupy nemuslimských černochoů, Arabů, Mexičanů nebo i umírněných muslimů, kteří se stěhují do našich zemí a mění je k nepoznání.

Co tedy dělat? Musíme bránit a prosazovat naši vlastní evropskou identitu. Než se soustředit na to, kým *nejsme*, musíme se podívat, kým vlastně *jsme* a být na to hrdí. Namísto pouhého odporu k imigraci cizích musíme posílit vědomí vlastní identity. Identitářům a nacionalistům se v této činnosti otevírají rozmanité cesty: můžeme pořádat hudební festivaly, které lidem ožíví tradiční národní písničky nebo tance. Můžeme propagovat naši slavnou historii vedením lekcí sloužících jako protijed levicové protinárodní propagandy. Můžeme pořádat kurzy fyzické zdatnosti a bojových umění, kde naši lidé získají sílu a kázeň. Můžeme organizovat dobrovolnické programy zaměřené specificky na pomoc našim vlastním lidem, nikoliv cizincům, kteří jsou v Evropě pět minut i s cestou. V zemích, které obzvlášť tvrdě postihly následky kulinářského imperialismu, se nabízí třeba uspořádání kuchařských slavností zaměřených na národní pokrmy - zdaleka nejde o vyčerpávající výčet. Pokud dokážu říct, většinu (a možná všechny) z těchto věcí už různé nacionalistické skupiny v Evropě a po celém světě dělají. Díky podobným akcím se naše hnutí mění ve skutečné společenství, kontra-komunitu. Zbytečně se neomezujte škatulkováním: protestujte proti invazi, ale nabídněte lidem silnou pozitivní alternativu. Využijte své představitosti, postavte se za své lidi a přispějte svým evropským bratrům na pomoc.

Úvaha M. K. Lanea *After Brussels: The Trap of Counter-Jihad* vyšla na stránkách Counter Currents Publishing 28. března 2016.